

sygn. akt: II Cz 158/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Starosta**

Sędziowie: **SO Irena Dobosiewicz /spr./**

SO Tomasz Adamski

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B.**

z udziałem dłużnika **A. Z.**

o **egzekucję świadczenia pieniężnego**

w przedmiocie skargi dłużnika na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie rejonowym w Bydgoszczy J. K. tj. na postanowienie z dnia 19 czerwca 2012 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2445/10 oraz wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej, a także na postanowienie z dnia 24 lipca 2014 r. w przedmiocie ustalania kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 19932/12 oraz wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 3 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt: XII Co 7409/14

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

II Cz 158/15

UZASADNIENIE

W sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w B. z udziałem dłużnika A. Z. dłużnik złożył skargę na postanowienie z dnia 19 czerwca 2012 r. w sprawie Km 2445/10 oraz na postanowienie z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie Km 19932/12 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K., oba w przedmiocie obciążenia go kosztami postępowania egzekucyjnego, domagając się ich zweryfikowania i zmniejszenia przy uwzględnieniu rzeczywistych nakładów pracy kancelarii. W uzasadnieniu podniósł, że Komornik dwukrotnie wszczął przeciwko niemu egzekucję, które nie doprowadziły do wyegzekwowania żadnych kwot. W postępowaniu w sprawie Km 2445/10 nie podjęto żadnych czynności, a mimo to Komornik naliczył opłatę egzekucyjną w kwocie 2.853,05 zł, a w drugim postępowaniu – 915,13 zł oraz dodatkowo koszty adwokackie w kwocie 300 zł. W ocenie skarżącego oba postępowania dotyczą tego samego zobowiązania, w ramach którego zawarł on dwa porozumienia, które realizuje. Wskazał, że zarówno w sprawie Km2445/10 i Km 19932/12 ustalona wysokość opłat komorniczych jest nieprawidłowo naliczona i tym samym zawyżona.

Komornik Sądowy wniósł o oddalenie skargi podając, że opłaty egzekucyjne powyższych sprawach naliczył zgodnie z przepisami prawa.

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił skargę dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy J. K. z dnia 19 czerwca 2012 r. w przedmiocie ustalenia kosztów egzekucji w sprawie Km 2445/10 (punkt 1), odrzucił wniosek o obniżenie opłaty stosunkowej ustalonej powyższym postanowieniem Komornika w sprawie Km 2445/10 (punkt 2), uwzględnił skargę na postanowienie Komornika z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie Km 19932/12 w ten sposób, że opłatę stosunkową ustalił na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 496,35 zł oddalając skargę w pozostałym zakresie (punkt 3) oraz oddalił wniosek o obniżenie opłaty stosunkowej ustalonej postanowieniem z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie Km 19932/12 (punkt 4).

W uzasadnieniu Sąd na wstępie powołał art. 770 k.p.c., wskazał także na art. 49 ust. 7 i 8 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, po czym stwierdził, że o postanowieniu Komornika z dnia 19 czerwca 2012 r. w sprawie Km 2445/10 dłużnik uzyskał wiedzę najpóźniej w dniu 29 lipca 2012 r., zatem termin do zaskarżenia tej czynności upłynął bezskutecznie z dniem 6 sierpnia 2012 r., zaś skarga została wniesiona dopiero w dniu 28 sierpnia 2014 r. Zatem w myśl art. 767[3] k.p.c. z uwagi na upływ terminu do zaskarżenia podanej czynności Komornika, Sąd skargę w tym zakresie odrzucił. Na mocy tego samego przepisu w zw. z art. 49 ust. 9 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: „u.k.s.e.”) Sąd orzekł także w punkcie 2 postanowienia, odnośnie wniosku dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej w sprawie Km 2445/10.

Odnośnie postanowienia w sprawie Km 19932/12 Sąd na wstępie przytoczył treść art. 49 ust. 2 u.k.s.e., po czym zaznaczył, że w toku tej egzekucji wierzyciel ograniczył wysokość należności głównej łącznie o kwotę 2.900 zł. Zatem uwzględniając powyższe, a także fakt, że do umorzenia egzekucji doszło na podstawie art. 823 k.p.c., Komornik powinien obliczyć opłatę egzekucyjną od całości egzekwowanego roszczenia w wysokości 5 %. Z zaskarżonego postanowienia wynika natomiast, że Komornik obliczył opłatę w ten sposób, że od kwot dobrowolnie wpłaconych przez dłużnika wierzycielowi (2.900 zł) obliczył opłatę w wysokości 15 % (art. 49 ust. 1 u.k.s.e.), zaś od pozostałej części świadczenia obliczył opłatę wysokości 5 %.

Sąd podkreślił, że od kwot dobrowolnie wpłaconych przez dłużnika wierzycielowi Komornik powinien ustalić opłatę w wysokości 5 % od świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, przez co należy rozumieć należności uiszczone z pominięciem Komornika. Zatem opłata stosunkowa powinna zostać obliczona w ten sposób, że najpierw od wpłat dobrowolnych winna opłata winna wynosić 145 zł (2.900 zł x 5 %), natomiast w związku z umorzeniem postępowania na podstawie art. 823 k.p.c. od pozostałej części świadczenia 351,35 zł (7.027,05 x 5 %), co daje łącznie 496,35 zł.

Niezależnie od powyższego Sąd wskazał, że Komornik prawidłowo wydał postanowienie o kosztach egzekucji przy umorzeniu postępowania właściwie ustalając wynagrodzenie należne pełnomocnikowi wierzyciela. Jednocześnie Sąd stwierdził, że Komornik w oparciu o art. 39 ust. 1 i 2 pkt 6, 7 i 8 u.k.s.e. prawidłowo ustalił wydatki poniesione w sprawie, którymi obciążył dłużnika.

Wobec tego Sąd uznał, że skarga była w tym zakresie zasadna, ale tylko jeżeli chodzi o wysokość opłaty stosunkowej, którą obniżył, zaś w pozostałym zakresie skarga nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnośnie wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej Sąd przytoczył najpierw treść art. 49 ust. 7 i 10 u.k.s.e., po czym stwierdził, że wniosek ten nie był zasadny z uwagi na niewypełnienie przesłanek umożliwiających dokonanie obniżenia. Wbrew twierdzeniom dłużnika Komornik podjął czynności w sprawie Km 19932/12 po wpłynięciu wniosku egzekucyjnego. Nadto Sąd podkreślił, że opłata egzekucyjna jest należnością komornika, która stanowi nie tylko wynagrodzenie komornika, ale jest też daniną publicznoprawną przeznaczoną na działalność egzekucyjną. Wobec tego Sąd w punkcie 4 postanowienia oddalił wskazany w skardze wniosek.

Zażalenie na postanowienie złożył dłużnik domagając się obniżenia kosztów komorniczych. Wskazał on, że należności stwierdzone tytułami wykonawczymi są znacznie zawyżone, co jest wynikiem oparcia się w sprawach sądowych na przerobionych dokumentach przez wierzyciela. Nadto dłużnik zwrócił uwagę, że pomimo faktu, iż skarga odnośnie sprawy Km 2445/10 została złożona po terminie, Sąd powinien podjąć działania w trybie art. 759 § 2 k.p.c., czego niezasadnie nie uczynił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Odnośnie postanowienia Komornika z dnia 19 czerwca 2012 r. wydanego w sprawie egzekucyjnej Km 2445/10 Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował art. 767[3] k.p.c. odrzucając skargę dłużnika w przedmiocie ustalenia kosztów egzekucji oraz wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej. Wskazać należy, że skarga ta oraz wniosek, niezależnie od faktu wniesienia ich obecnie po terminie, są niedopuszczalne przede wszystkim z tego względu, że dłużnik skarżył już powyższą czynność Komornika i wnosił o obniżenie opłaty ustalonej powyższym postanowieniem w sprawie Km 2445/10. Zarówno skarga jak i wniosek zostały oddalone prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 18 października 2012 r. wydanym w sprawie XII Co 8333/12 /k.40-42 akt Km 2445/10/. Wobec tego Sąd nie mógł ponownie oceniać tej kwestii w tym postępowaniu skoro została ona już prawomocnie rozstrzygnięta. Tym samym wyłączona była także możliwość wydania Komornikowi zarządzenia w trybie art. 759 § 2 k.p.c.

Przechodząc do skargi dłużnika dotyczącej ustalenia kosztów egzekucji w sprawie Km 19932/12, wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo skorygował postanowienie Komornika z dnia 24 lipca 2014 r. obniżając opłatę egzekucyjną do kwoty 496,35 zł. Komornik bowiem niewłaściwie ustalił tę opłatę od kwoty bezpośrednio uiszczonej przez dłużnika wierzycielowi, gdyż obecnie nie budzi wątpliwości pogląd, że od tak spełnionego świadczenia, niebędącego realnym wynikiem działania Komornika, pobiera on opłatę określoną w art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity – Dz. U. 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.; dalej: „u.k.s.e.”) (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2009 r., III CZP 82/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 67).

Odnośnie pozostałych kwot ustalonych przez Komornika powyższym postanowieniem tytułem kosztów egzekucji, trafnie Sąd pierwszej instancji wskazał, że nie są one zawyżone i odpowiadają przeprowadzonym czynnościom egzekucyjnym, a jeżeli chodzi o wynagrodzenie pełnomocnika wierzyciela, zważywszy, że prowadzone postępowanie nie było skierowane do nieruchomości, odpowiada ono dyspozycji § 10 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. 2013 r., poz. 490).

Sąd Okręgowy nadto wskazuje, że słusznie Sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw do miarkowania opłaty egzekucyjnej w sprawie Km 19932/12. Biorąc pod uwagę wysokość tej opłaty, już po jej skorygowaniu stosownie do art. 49 ust. 2 u.k.s.e., a także zakres czynności przeprowadzonych w sprawie przez Komornika, które szczegółowo wymienił Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, trudno dopatrzeć się okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem w sprawie art. 49 ust. 10 u.k.s.e. Podkreślić przy tym należy, że obniżenie opłaty egzekucyjnej może mieć miejsce jedynie w wypadkach wyjątkowych, gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy jej miarkowanie jest uzasadnione. Taki szczególnie uzasadniony wypadek nie zaistniał w sprawie Km 19932/12.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazuje, że zgodnie z art. 804 k.p.c. organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Zatem za uwzględnieniem skargi nie mogły przemawiać zarzuty odnoszące się bezpośrednio do okoliczności towarzyszących wydaniu orzeczeń w sprawach o sygn. akt: VIII Gc 296/97 i VIII Gc 359/98, które po nadaniu im klauzuli wykonalności stanowiły podstawę prowadzonych egzekucji przeciwko dłużnikowi. Skarga na czynności komornika nie służy bowiem do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej wydaniem tytułu egzekucyjnego, tylko do wyeliminowania uchybień formalnych popełnionych przez organ egzekucyjny w toku postępowania egzekucyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.